

Отже, докладне вивчення загроз, що можуть вплинути на діяльність підприємства, допоможуть краще розуміти тенденції їх виникнення та розвитку, а отже ефективно попереджувати негативні наслідки. Тому керівній ланці менеджерів слід відповідально ставитись до аналізу внутрішнього та зовнішнього середовища для виявлення загроз.

Література.

1. Москвин В.А. Управление рисками при реализации инвестиционных проектов / Москвин В. А. – М.: Финансы и статистика, 2008. - 352 с.
2. Ареф'єва О.В. Планування економічної безпеки підприємств / О.В. Ареф'єва, Т.Б. Кузенко. – К.: Вид-во Європейського ун-ту, 2004. – 170 с.
3. Довбня С.Б. Діагностика рівня економічної безпеки підприємства / С.Б. Довбня, Н.Ю.Гичова // Фінанси підприємств. – 2008. – № 4. – С. 88-97
4. Моделювання економічної безпеки: держава, регіон, підприємство / Геєць В.М., Кизим М.О., Клебанова Т.С., Черняк О.І. та ін.; за ред. Гейця В.М.: Монографія. – Х.: ВД "ІНЖЕК", 2006. – 240 с.
5. Особливості гарантування ЕБП в ринкових умовах: Монографія / О.Ф. Долженков, Ж.О. Жуковська, О.М. Головченко; за заг. ред. О.Ф. Долженкова. – Одеса: ОЮІХНУВС, 2007. – 208 с.

РОЗШИРЕННЯ СОЦІАЛЬНИХ ФУНКЦІЙ ПІДПРИЄМСТВ ДО ОБСЯГІВ, ЯКІ СПРИЯЮТЬ ПІДВИЩЕННЮ ЕФЕКТИВНОСТІ БІЗНЕСУ

Пакуліна Г. С., студентка

Науковий керівник: Пакуліна А. А., к.е.н., доцент

Український державний університет залізничного транспорту, м. Харків

Розширення соціальних функцій підприємств до обсягів, які сприяють підвищенню ефективності бізнесу є важливою науковою проблемою економіки. Соціальна орієнтація економіки України для того, щоб вона діяла, має бути закріплено на нормативно-правовому, законодавчому рівні соціально-економічну поведінку суб'єктів соціально-ринкового вибору. Це означає, що роботодавці, підприємці, профоб'єднання, робітники вибирають усебічно узгоджену економічну поведінку, яка сприяє соціалізації партнерських відносин. На глибшому рівні дія цього механізму приводить до формування раціональної соціально-економічної партнерської структури. На жаль, наявна економічна база не відповідає соціальній спрямованості розвитку економіки України. Мотиваційну дію на трудову діяльність людей не дозволяє здійснювати фінансова криза, тому необхідно формувати відповідну соціально – трудову політику, яка буде спрямована на розділення тягаря витрат на соціальні потреби працюючих громадян між державою і підприємцями. Одна з головних проблем орієнтації українського бізнесу на ту чи ту модель соціальної відповідальності полягає у відсутності практики стимулювання тих чи інших напрямків у соціальній діяльності підприємства. А поки що більшість

представників бізнесу приділяють недостатньо уваги розвитку соціальної інфраструктури, вирішенню соціальних проблем. Це підтверджує і різке зниження показників соціального захисту населення. Наприклад, сьогодні бізнес практично не займається розв'язанням проблем такої складової моделі корпоративної соціальної відповідальності, як навколишнє середовище. Зокрема, за 1990-2013 рр. вдвічі зменшилось уведення в експлуатацію станцій для очищення стічних вод та установок для вловлювання і знешкодження шкідливих речовин з відходів газів, майже в 20 разів – очищення вод на діючих підприємствах, практично припинила своє існування система оборотного водопостачання тощо.

Різко зменшилась кількість компонентів соціальної інфраструктури підприємств, а саме профілакторіїв, медсанчастин, санаторіїв, дитячих дошкільних закладів. При цьому варто зазначити, що на підприємствах, які успішно працюють, останнім часом відбувається реанімація системи соціальної підтримки працівників, хоча в цілому ще ні спонсорська діяльність підприємств, ні здійснювані ними благодійні акції не склалися в ефективний інститут розв'язання соціальних проблем населення. Швидше ці напрями їх діяльності можна розглядати як один з механізмів, тісно пов'язаний з боротьбою за імідж підприємства.

Посилення ж соціальної спрямованості бізнесу має також свій ризик, пов'язаний не стільки з економічними, скільки із соціальними проблемами. Світовий досвід країн з ринковою економікою свідчить, що результативним є розширення соціальних функцій підприємств до тих обсягів, які сприяють підвищенню ефективності бізнесу і не спричиняють зростання непродуктивних витрат, зниження рентабельності тощо. Разом з тим доведено, що підприємства (фірми) мають виконувати лише ті соціальні функції, які не можуть більш ефективно реалізувати інші суспільні інститути.

У цих умовах, вивчаючи світовий досвід, досвід окремих держав щодо формування соціальної економіки й політики та враховуючи нерозвиненість громадських формувань, недостатні можливості державного фінансування соціальних програм, проектів, напрямів, важливо сформулювати власну національну модель, яка б сприяла не лише виявленню, але й розв'язанню соціальних проблем. Як формуванню, так і реалізації такої моделі має сприяти розвиток системи соціального партнерства, під яким розуміють систему взаємодії роботодавців, державних органів і представників найманих працівників, що спирається на переговори і забезпечує пошук взаємоприйнятних рішень у регулюванні трудових та інших соціально-економічних відносин; систему регулювання відносин між працею і капіталом, між сукупним роботодавцем і працівниками щодо оптимального розподілу валового національного доходу, критеріїв і механізмів досягнення соціальної справедливості, встановлення оптимальних умов відтворення робочої сили і розвитку людини; систему, що забезпечує безконфліктне регулювання соціально-трудова відносин. Головним методом забезпечення угоди суб'єктів соціального партнерства є вироблення конкурсу в процесі переговорів. Відповідно до останнього, влада, бізнес і громадські організації, що представляють інтереси

населення, взаємодіють і будують свої відносини, виходячи з необхідності забезпечення: соціальної стабільності в суспільстві; стійкого і динамічного розвитку економіки; правового захисту та реалізації основних прав і свобод особистості; створення умов для гармонійного розвитку людини тощо.

З метою розширення соціальних функцій підприємств до обсягів, які сприяють підвищенню ефективності бізнесу, й підвищенню результативності управління інноваціями у розвитку залізничного транспорту і його соціальної інфраструктури та забезпечення фінансування і реалізації великомасштабних інфраструктурних проектів нами пропонується використання такого механізму, як державно-приватне партнерство, найбільш розвиненою і комплексною формою якого є концесія. Перевагами концесійних угод є: обмеження фінансової участі відповідних бюджетів у здійсненні проектів модернізації та розвитку підприємств; приплив додаткових інвестицій; створення додаткової кількості робочих місць; підвищення ефективності витрат; повернення у власність держави або муніципального утворення модернізованого і сучасного обладнання після закінчення терміну дії договору. Перехід на концесійні угоди в залізничній галузі дозволить створити механізм партнерства держави і приватного бізнесу, залучати в країну іноземний капітал, зберігаючи при цьому контроль держави над транспортною інфраструктурою. Перспективами подальших робіт у цьому напрямку є наукове обґрунтування механізму державно-приватного партнерства з метою підвищення ефективності управління інноваціями в розвитку підприємств залізничного транспорту та їх соціальної інфраструктури.

ОБґРУНТУВАННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ ТА ЕКОЛОГІЧНОЇ ДОЦІЛЬНОСТІ ВПРОВАДЖЕННЯ БІОГАЗОВОГО КОМПЛЕКСУ

Пантус В. М., студент

Науковий керівник: Шевченко І. Ю., к.е.н., доцент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

В умовах наростання економічної нестабільності, викликаній активною боротьбою ключових гравців міжнародного простору за енергоносії, а також щорічно зростаючих тарифів на тепло- й електроенергію для суб'єктів господарювання в Україні, як ніколи раніше актуальними є розробка та впровадження у виробничий процес альтернативних джерел енергії, одним з яких є біогаз – газ, який утворюється в біогазовій установці (комплексі) при мікробіологічному розкладанні біомаси чи біовідходів.

При цьому основною сировиною для отримання біогазу є: відходи сільськогосподарських підприємств рослинного і тваринного походження, відходи підприємств харчової промисловості по переробці овочів, фруктів, молока, м'яса, риби, відходи цукрової продукції, побутові відходи та сміття, відходи підприємств деревообробної промисловості, спеціальні енергетичні культури, що окреслює перспективи широкого впровадження біогазових установок на вітчизняних підприємствах [1, с. 120-124].